

oktober nevnt for første gang. Øverby bekreftet søk etter blindgjengere, men påpekte at dette ikke var farlig. De neste replikkskifter falt slik:

- Var det cargo-granater?
- Ja. Eller nei, det var jo klasebomber.
- Som ble droppet fra fly?
- Ja. Men du, kan du ikke skrive "sprenglegemer"?

Jeg skrev "klasebomber", informerte nyhetsredaktør Tove Lie, og ringte presseoffiser Per Høiby i Forsvarets overkommando litt over klokka 15. Han brukte tre timer på å ringe tilbake og si at "jo, det var klasebomber. Det var Forsvarskommando Sør-Norge som klarerte dem". Da var klokka deadline.

Oppsummering

Saken kom i de etterfølgende dagene til å dreie seg om politiske og militære konsekvenser. Verken vi eller Adresseavisen greide å dokumentere det våre skjulte kilder sa om at forsvarsledelse og departement kjente til bombing på forhånd.

Nasjonens oppdagelse av klasebombe-slippene kom snikende inn bakfra - i den forstand at utgangspunktet for at jeg startet arbeidet, var en helt annen hendelse i samme område. Men oppdagelsen kom ikke tilfeldig - det gikk med et dagsverk (i tillegg til arbeidet med Fokstugu-historien) før jeg fikk det forløsende b-ordet ut av major Øverby.

Ville noen andre ha plukket opp saken? Forhåpentligvis. På den annen side: Det var gått over to uker fra bombing skjedde. Verken vi eller andre medier fikk tips om klasebombing. Det jeg hadde, var Einar Gjems' tips - som altså dreide seg om en artilleri-tabbe.

Pressemeldingen, som ble lagt ut på Forsvarsnett 11. oktober? Jeg har latt meg fortelle at forsvarsmedarbeidere i andre aviser leste pressemeldingen på Forsvarsnett uka før Nationen kjørte saken - uten å reagere. Pressemeldingen var da også tilforlatelig nøktern og uoppsiktsvekkende. Jeg måtte selv lese den to ganger da jeg så den, samme dag som vi trykket saken.

Hvorfor Skup til klasebombe-saken? Fordi vi nøstet ferdig én tråd, sto igjen med en følelse - og tok opp en ny tråd. Den slapp vi aldri.

Hans Bårdsgård
journalist